

PRIMA PATOLOGIE FUNDAMENTALĂ A VIETII COTIDIENE: NOI ȘI EI

Primul astfel de șablon, ajustare, mecanism, cu ajutorul căruia ne putem permite să evităm impactul cu Viul, este unul foarte bine cunoscut de către noi toți, care funcționează ca mecanism de separare, sub numele generic de *NOI* și *EI*. Încearcă să afli de la tine însuși cine în tine se afirmă ca Noi și unde se află restul - Ei.

Ei - decad din start, nu ne interesează, sunt alții.

Gândiți-vă fiecare, cine la voi se încadrează în clasa - *NOI* și unde se găsesc ceilalți - *EI*. Volumul sau mărimea celui spațiu numit *NOI* reprezintă acel cadru, acea ferestruică prin care noi ne uităm atât la noi înșine, cât și în direcția altui om. Tot ce reprezintă *EI* decade din ecuație, se anulează, se îndepărtează, pentru că nu ne convine și este greu de înțeles. Dar, în același timp, există o cantitate enormă de criterii de orientare în relație cu ceea ce suntem *NOI* sau ceea ce sunt *EI*.

Ei - sunt aceia care nu cred în aceasta, în cealaltă, în a patra și a patruzeci și patra, nu fac ca noi, nu gândesc, ce să mai, sunt ciudați, idioți, imbecili, în general nu se știe de ce îi ține Dumnezeu pe fața pământului.

Ei - sunt aceia care nu trăiesc așa cum trebuie, adică la fel ca Noi.

Ei - sunt aceia care nu acționează și nu reacționează ca Noi.

Ei - sunt aceia care sunt necinstiți, mincinoși, nespălați și tot așa și pe dincolo.

Ei - sunt toți aceia care nu își bat nevestele și ajung vai și-amar de capul lor pentru că ei nu știu că trebuie să-ți bați nevasta o dată pe săptămână, așa, preventiv.

Ei - sunt aceia care au case și mașini, dar și bani, pentru că au furat țara în lung și în lat, nu ca noi, cinstiții, care, chiar dacă, poate, am furat câte ceva, dar nu în măsura în care au făcut-o Ei.

Ei - sunt niște hoți, mafioți, bandiți. Ce să mai vorbim, pur și simplu, nu sunt ca Noi, adică atât de buni și cinstiți în toate, pur și simplu, nu pot fi ca Noi, care suntem aproape sfinți.

Ei sunt toți cei care omoară câinii maidanezi.

Ei, Ei, Ei, oricare ar fi Ei, nu sunt ca Noi.

Uuuunde trăăăăiim? Într-un mic grup, gașca de Noi, dar în jurul nostru sunt numai EI. A câta parte din omenire suntem Noi? Pretutindenii sunt numai Ei. Dar de-ai noștri, adică cei care suntem Noi, sunt foarte puțini. Ce ne facem?

Și uite, tot așa, ajungem inevitabil la o situație foarte interesantă. Și anume: *Cu cât NOI sunt mai puțini, cu atât Eul (egoul) este mai mare.* Aceștia ca mine - EU - sunt puțini, iar împrejurul meu sunt numai EI, EI, EI, pretutindenii numai EI! Lumea e plină de Ei și tocmai din acest motiv lumea este atât de rea. Dacă peste tot eram numai Noi, lumea avea să fie mai bună.

Să exemplific: la un moment dat, am ajuns la o adresă din București cu un taxi. Taximetristul a început să îmi vorbească de nemulțumirile vieții lui și ale poporului român, în general. Eu îi dădeam dreptate în tot ce afirma și chiar îl susțineam. Foarte rapid, eu și acesta am devenit Noi, adică doi deștepți care știm totul și judecăm pe toată lumea drept, noi stând strâmb. La sfârșitul cursei, taximetristul, animat de ideologia Noi, era gata să nu îmi mai ia banii pentru cursă, pentru că este nu-știu-cum să iei bani de la unul de-al tău. Chiar îmi spunea că își face el plinul nu de la mine, ci de la alții, numiți „fraieri”.

Peste câteva săptămâni, a trebuit să mai fac o cursă cu taxiul și, ironia sorții, cu același taximetrist. De data aceasta, nu mai aveam dispoziția necesară de a fi Noi, așa încât l-am contrazis în tot ceea ce spunea, dându-i posibilitatea să vadă lumea și viața și din alt punct de vedere. Ce credeți că s-a întâmplat? La sfârșitul cursei, am fost taxat la suprapreț. Aceași cursă, același taximetrist,

dar m-a costat de trei ori mai mult. Cum a reușit să facă acel lucru numai el știe, pentru că aparatul indica suma de bani pe care mi-o cerea. I-am dat banii, dar am înțeles că a fi Noi costă mai puțin, pe Ei îi costă mai mult.

Așa este pretutindeni, la orice nivel!

Cei care sunt de-ai noștri plătesc mai puțin, scapă mai ușor, pe când cei care nu sunt de-ai noștri, adică sunt Ei, plătesc mai scump, scapă mai greu din orice necaz.

Asta se întâmplă oriunde în societate, oameni buni, de la ghișeu până în Parlament. Parlamentarii sunt Ei, noi suntem Noi.

Ei cu Ei și Noi cu Noi. Ei „împotriva” noastră și evident că Noi „împotriva” lor.

Să vadă ei cine suntem Noi!

Interesant că și Ei gândesc exact la fel, pentru că și Ei, privindu-i dintr-un alt punct, sunt Noi, dar la alt nivel. Această luptă dintre Ei și Noi întrepătrunde întreaga viață omenească, socială, statală, interstatală, terestră și extraterestră. Noi nu suntem ca Ei și, de aceea, plătim mai mult, scăpăm mai greu dacă, Doamne ferește, încălcăm cumva vreo lege, pe care Ei o fac pentru și împotriva

Noastră. Noi, cei care, pentru parlamentari, suntem Ei (țaranii, fraierii, electoratul) trebuie să plătim impozite, să votăm ca proștii, să conducem mașini autohtone, pe când Ei se supun altor legi, de-ale Lor.

Oriunde, cei din clasa Noi sunt mai buni, mai deștepți, de-ai noștri, iar cei din clasa Ei sunt mai proști, fraieri, țărani sau mafioți.

Istoria omenirii deține destule exemple legate de conflictele dintre NOI și EI, exemple foarte diversificate. În literatura universală, în lumea creației și în cea artistică există o astfel de temă: un oarecare, el sau ea, datorită puterii iubirii, se trezește legat prin destin de cineva care nu este dintre ai lor. Vă dați seama ce tragedie și rușine în același timp: s-a îndrăgostit de dușman, s-a legat de unul sau una dintre EI! În nenumărate scrieri literare se arată cum, într-o astfel de iubire, cei doi au mult de suferit. Vă dați seama, îl iubește pe unul dintre Ei, și-a părăsit prietenii, și-a trădat neamul, coroana, apropiații, adică pe Noi, și a plecat cu ea/el la Ei. Ce fel de iubire mai e și asta? Să li se taie capul ambilor! Interesant este că astfel de strigăte se aud din ambele tabere, dacă nu cumva unul dintre îndrăgostiți nu a reușit deja să îl atragă pe celălalt la - Noi. Cel mai mult și mai tare strigă tabăra care rămâne fără unul dintre ai lor.

Exact ca la musulmani. Dacă unul de-al lor a reușit să aducă pe altcineva în religia lor - adică la Noi, de la Ei - toate păcatele îi sunt iertate. Poți să păcătuiești cât îți dorește inima, doar că, mai târziu, va trebui să mai aduci unul de la Ei, la Noi și să îl faci de-al nostru întru totul.

Să gândească ca noi, să simtă ca noi, și să acționeze ca unul de-al nostru. Anume așa, acesta îți va demonstra apartenența și loialitatea față de noi. Pentru că tu ai reușit să aduci un om de la Ei la noi, în Noi, deja ești un mare om, ai făcut o faptă măreață. Allah nu va uita fapta ta (dar nici nu o va pomeni vreodată). Toți procedează la fel, cei dintre ai noștri. Celelalte se petrec printre Ei.

Cu cât viața noastră este mai supusă celor mai diferite convenții, cu atât mai mult ne vom controla propriul comportament, pentru a fi în corespondență cu tot felul de reguli, convenții. Dar, cu cât încercăm mai mult să controlăm viața, comportamentul, cu atât consumăm mai multă energie, deoarece, în caz contrar, ai putea fi pedepsit, arătat cu degetul, muștrat, sancționat.

Astfel, omul încetează să mai creadă în emoțiile sale și, chiar atunci când ajunge în propria casă, nu se poate elibera de autocontrol, nu poate fi spontan nici măcar cu propria soție sau propriul copil.

Frustrarea în direcția emoțional-afectivă duce, în mod sigur, la scăderea tonusului, a poftei de viață. Astfel, apare renumitul paradox: bunicile noastre sunt cu mult mai energice și mai pline de viață decât nepoții lor.

Câteodată, privești o bătrânică și rămâi uimit de energia, activitatea, mobilitatea, ritmul și temperamentul acesteia, iar privind nepotul, constăți că acesta este un bătrânel obosit și epuizat, într-un cuvânt - boșorog, trup ambulant, robot al generației PRO sau McDonald's.

Americanilor le este necesară spontaneitatea pentru a putea să își dorească totul deodată și să nu se lege de nimic. Nouă, însă, ne trebuie spontaneitate, pentru ca, măcar o dată în viață sau poate în istorie, să ne dorim ceva anume (nu contează ce!) cu adevărat.

În trecut erau mai mulți oameni obsedați, posedați, fixați, cum mai doriți, care doreau ceva cu înverșunare, cu ardoare. Dorește astăzi cineva ceva? Cu adevărat? Unde este acela!? Să îi arătăm noi lui, păi da' se poate? Chiar așa, nu îi este rușine? Păi, noi ce facem aici? Fiecare face ce vrea? Spune și tu!

Noi citim multe cărți scrise pentru absolut alți oameni, a căror lume sentimental - emoțională de multe ori era mai grandioasă și mai puternică decât lumea gândirii rațional - logice. Până în secolul XVII, pe Pământ, în general, nu exista o astfel de societate, în care să domine gândirea asupra trăirilor. Vă dați seama? Nu

existaaaaa! De aceea și anume din acest motiv, anumiți gânditori, care au reușit să îmbrace sentimentele și trăirile lor într-o formulare logică, ne șochează pe noi până și azi.

Marele pătrat - ca să vedeți - nu are colțuri! Pentru ce atunci îl tot laudă? O prostie, nu alta! Sau: „Acel ce merge înaintea mea merge în urma mea” - Lao Tzî. Ce ar fi spus, oare, Descartes în această privință acestui Lao Tzî? Este doar o exprimare a trăirii, nu o exprimare a gândirii. Se zice că Heraclit a întemeiat geometria. El nu a întemeiat nimic, el doar trăia în lumea trăirilor cu slabe manifestări ale reflectării mentale. Noi suntem cei care existam, deja de vreo trei sute de ani, în lumea gândirii cu slabe scânteii de trăire emoțională. Și nu înțeleg ce tot ne agățăm de Zen, de același Budism, Sufism, Teosofie și alte treburi din acestea exotice. Ne agățăm cu disperare și noi, și ei, și toți, pentru că încercăm să găsim lumea trăirilor sufletești - raiul pierdut.

Dar atunci când ne agățăm de acestea ce facem? Încercăm să ne raportăm față de ele ca față de niște obiecte pe care putem să le înțelegem. De aceea, în rezultat, avem astfel de lucruri cum ar fi un fel de karate bucureștean, yoga românească, budism moldovenesc și așa mai departe. Apar toate aceste comedii pentru că noi trăim sprijinindu-ne pe rațiune, imagini mentale, reprezentări mentale, pe convenții raționale, care, între timp, au devenit deja iraționale, deoarece apariția lor este ascunsă adânc în întunericul subconștientului.

De ce nu putem zâmbi pe stradă? Cine îmi poate explica? Toți știu că nu se cuvine, nu este politicos și lumea poate să creadă că ești nebun. Și acum, explicați-mi, de ce? Nimeni nu poate explica de ce. Eu zâmbesc des, chiar râd în hohote pe stradă. Credeți că sunt nebun?

Când vorbesc despre asta, toți încearcă să mă învețe: „Desigur, tu ești ca un maestru, dar totuși în jur sunt oameni și eu sunt alături de tine, ce vor crede aceștia despre mine?!”

Vă dați seama, eu râd în hohote, și el se întreabă ce o să creadă lumea despre el, nu despre mine, ci despre el. Eu încetez să mai zâmbesc și încep să strig cu voce tare, foarte emoționat: „Ce se întâmplă?! Oamenii mor! Nevrotizarea populației!”

Mi se răspunde: „Da, desigur, tu ești Maestru, eu sunt elevul tău, dar te rog, nu trebuie să faci asta! Eu, desigur, fără doar și poate, sunt elevul tău, dar numai atunci când nimeni nu ne vede!”

Asta ce este? Nu este oare o patologie? Cui îi este periculos sau dăunător râsul meu pe stradă? Ce se va dărâma de la acesta? Sau poate râsul meu va perturba circulația rutieră, va crea o situație de accident, de blocaj al traficului? Nu. Dar toți știu: râsul nu este OK, ceva nu e în ordine cu el. Oare nu cumva râde chiar de noi? Dacă este așa, și cu siguranță este așa, atunci să îi arătăm noi lui cine e prostul aici! Și îți arată - că proștii sunt chiar ei.

Am venit la teatru sau la cinematograful, este foarte comic, iar eu râd în hohote de mă tăvălesc pe jos! Deja nimeni nu mai vizionează filmul, devine neinteresant ce se petrece acolo; interesant e de ce acela, de unul singur, își permite să râdă în hohote?! Oamenii, tot timpul, chiar și în cinematograful, sunt permanent sub controlul rațiunii. Tot timpul. Dar unde au dispărut sentimentele, emoțiile?

Știți ceva, dacă trebuie ridicat cuiva un monument la fiecare colț de stradă și prin toată lumea, atunci acesta trebuie să fie ridicat tovarășului Descartes. Prin toată Europa și în America, în fiecare intersecție, câte un monument în cinstea lui Descartes. Acesta, da! Adevărat conducător al civilizației noastre. Cine este acela - Lenin? Lenin era un mojić înfierbântat, prost crescut și needucat, foarte urât, înjura când era cazul și era cazul de foarte multe ori în cursul zilei. Când Lenin l-a numit pe Gogol nemernic, ticălos imperial, a pus trei semne de exclamare și de două ori a subliniat! Dar, iată, Descartes - Cogito, ergo sum. Poți să zâmbești, să râzi, dar numai așa, ca dinții să nu se vadă. Nu cumva tu ai dinții urâți? - Nu, eu

am dinții foarte frumoși, dar nu este frumos, nu e politicos. Eu, în schimb, am dinții nu prea frumoși, dar totuși râd cu gura până la urechi.

Se mai derulează filmul și uite că acum toată sala râde cu așa o ușurare, din tot sufletul, (observați, nu din toată mintea, ci din tot sufletul) în hohote, se cutremură sala, râsul lor devine atât de molipsitor, încât încep să râdă și cei mai constipați emoțional spectatori - aceștia nu râd de ce văd, ci de felul în care râd ceilalți. Eu, însă, abia aștept să văd cum vor mai râde aceștia acolo, afară, în fața sociumului!?

Înțelegeți cum stau lucrurile? Dacă nu există o lume deplină a trăirilor sufletești, dacă spontaneitatea dispare, scuzați-mă, atunci chiar și în patul conjugal, alături de femeia iubită - cogito ergo sum, iertați-mă încă o dată. Anume atunci, când cu iubita ta în pat, în momentele de maximă intimidare, vei încerca să gândești pentru a descoperi că exiști, vei descoperi exact inversul și anume că nu exiști ca potență sexuală, ca trăire.

Puteți încerca! În timp ce faceți dragoste cu iubita, propuneți-vă să „Cogito ergo sum” și să calculați în minte cât face $142+779$, apoi rezultatul împărțiți-l la 2. Imediat vei observa cum dispari din lumea trăirilor, cum dispare orgasmul, pentru că sângele din capul de jos va pleca spre capul de sus și penisul va pierde puterea de penetrare. Acest lucru cu siguranță nu îi va plăcea iubitei, pentru că nu te va simți cu ea, lângă ea, în ea, ci undeva în departare, într-un laborator de matematică. Evident, ea nu va ști unde exact te afli tu în mintea ta și îi va apărea frica că sigur te afli cu gândul la alta. De fapt, tu chiar te afli cu gândul la alta, la matematică. Iată și gelozia! Iată și scandalul, nemulțumirea, tensiunea. S-a dus dracu' și seara asta! Atracția s-a transformat în respingere, apropierea în departare.

Nu întâmplător există un astfel de proverb: „Adevărul, ca și pe femeie, noi îl iubim numai pe întuneric”. Pentru ca nimeni să nu vadă, Doamne ferește! - nu e bine.

Unsprezece secole în care ni s-au spus tot felul de povești despre faptul că această energie este un mare păcat, este înfiorătoare, că este o putere distructivă, ne sperie. Noi credem că această energie este fiara pe care trebuie să o îmblânzim, animalul din noi. Chiar și semnul crucii suntem învățați să îl facem ducând mâna de la frunte până la buric, cel mult. Nu cumva să ducem mâna mai jos, până în zona centrului energetic bazal. Ca și cum cineva ar vrea să ne spună să nu ne atingem de acele energii, pentru că acolo este „fiara”.

Îmi place să povestesc, în legătură cu aceasta, următoarea istorioară. Aveam odată un grup de băieți, erau deosebiți, îndrăzneți și cu o bună pregătire. Într-o bună zi, eu le zic: „Băieți, haideți odată să dăm frâu liber acestui animal, ce tot vorbim de el și nu facem nimic?! Tehnologie, slavă Domnului, avem destulă, de murit nu vom muri - ne vom asigura în toate felurile. Haideți să încercăm”. - „Să o facem!”. Și așa, am intrat cu toții în acest joc.

Ce a rezultat? A apărut un animăluț mic de tot, un șoricel pricăjit, a făcut de câteva ori: „Pi-Pi-Pi” și gata. Atât. Asta este tot ce a mai rămas din acea fiară!

Iată câteva informații despre acest centru:

CHAKRA BAZALĂ: KUNDALINI. ROȘU. (800 - 1200Hz), (culoarea sângelui și a vitalității, această culoare întărește circulația sângelui)

MULADHARA - Pământ.

Număr par 4, culoare - roșu. Simțul - Miros.

Nota muzicală - DO.

Semnificația - Puritatea. Energie vitală.

Tema - Supraviețuirea, este în legătură cu organele de reproducere și suprarenalele. Autoconservarea, Lupta, Pasiunea, Vitalitatea.

Subordonarea în corp - Toate părțile tari, coloana, oasele, dinții, unghiile, ambele picioare. Anus, rect, intestine, prostata, sângele, formarea celulelor.

Subordonarea glandei hormonale - Suprarenalele (adrenalina, noradrenalina)

Medulara suprarenală - Epinefrina (stimulează sistemul nervos, sistemul circulator și intensifică eliberarea glucozei din ficat).

Dacă este hipoactivă, se folosește culoarea roșie.

Dacă este hiperactivă se folosește culoarea verde, urmată de o mică doză de roșu.

Vitalizează rinichii. Hrănește toate părțile corpului fizic cu principiul dătător de viață, cu voința de a trăi, conducând la instinctul fundamental de autoconservare. Atunci când este dezvoltată, ea permite ca devoțiunea pentru ajutorul dezinteresat, provenind din voința spirituală, să fie înregistrată în mod continuu de către chakra din creștetul capului. Numai chakrele creștetului, inimii și plexului solar pot primi energii din planurile superioare. Oarecare altă chakra poate primi energii din plan superior numai după ce aceasta a fost inițial recepționată de către una din aceste trei chakre.

Funcțiile fizice

Este localizată în zona coccisului, la baza coloanei vertebrale și este legată de funcțiile sistemului circulator, sistemului de reproducere și extremităților inferioare. Este centrul forței fizice și, în același timp, centrul vitalității fundamentale a organismului. Influențează testiculele și ovarele, gambele, picioarele și zona pelviană a corpului.

Tipul de forță - Energia voinței, viața universală. Organe dense - Rinichi, șira spinării.

Funcțiile paranormale

Este un centru legat de nivelul de conștiință care controlează energiile noastre generatoare de viață. Stimulată în mod potrivit, poate deștepta conștiința talentelor vietilor anterioare și, prin aceasta, poate ușura sau îndepărta temerile.

Este un centru care sprijină realitatea fizică. Corespunde organelor reproductive - rădăcinile creației formei

materiale a viitorului copil. Cuprinde operațiile fundamentale ale întreținerii fizice și bunăstării generale.

Atitudinile mentale și emoționale care determină sau reflectă disfuncții

Hiperactivă. Agresiv din punct de vedere fizic, războinic, impulsiv, incapacitate de a recunoaște limitele, obsesiv din punct de vedere sexual, hiperactiv, nesăbuit, luptător, iubitor de viață și de oameni, pasional, neînfricat, curajos, direct.

Hipoactivă. Înșelător, temător, laș, fricos, șovăielnic, lingușitor, prea precaut, conștient de puterea exercitată asupra lui, posesiv, necesită aprobare, tânjește după emoții și schimbare, dar refuză să acționeze în acest sens, se simte prea obosit, nu are energie să facă ce vrea. Reactivitate, agresivitate, beligeranță, înșelătorie.

Acestea sunt doar informații foarte generale și superficiale despre acest centru energetic, dar ele ne arată deja foarte multe lucruri interesante.

Din această cauză, eu îi înțeleg foarte bine pe artiștii, pictorii conceptualiști, la care femeia este reprezentată călare pe un tigru. La Riga există un pictor foarte interesant - yoghin. Acesta are o pictură deosebită „Madona cu puiul de tigru în brațe”; în loc de copil - un pui de tigru. Acest tigru, ca o amintire a existenței, o amintire a pasiunii, o amintire a puternicii energii a vieții. Atunci când în viață ne întâlnim cu omul care, cu voia întâmplării, înmagazinează în sine o oarecare cantitate de energie ce depășește nivelul mediu al normei statistice de familiarizare cu energia existenței - ne speriem.

Ne speriem, deși, deja de mult, nu mai avem de ce să ne fie teamă.

Această violare a naturii s-a manifestat și în psihologia omenească și în construcția convențiilor sociale, dar și în distrugerea directă a mediului ambiant, adică o violență ecologică, disprețul pe care îl arătam față

de mama-natură întrepătrunde întreaga noastră ființă. Noi toți am efectuat și am manifestat o violență brutală, atât asupra lumii, cât și asupra noastră, deoarece am înțeles foarte prost interacțiunea și relația dintre spirit și trup.

Cantitatea cea mai mare de minciună noi o primim ca pe o ștafetă chiar de la părinții noștri, iar părinții de la părinții lor și tot așa, până în acele secole de care vorbeam, până la minciuna inițială. Adevărata faptă eroică de-a dreptul, pe care a făcut-o Florenski, este aceea că el, pentru prima oară, a spus: *existența este adevăr și sensul este adevăr*.

Omul anume prin asta este măreț, prin faptul că în el s-au unit și se mișcă două mari adevăruri. Dar, nemaiavând „adversar (adevărul sensului)”, adevărul existenței a început să se mărunțească, să se scurteze, să se taie, să se adapteze la partenerul său aproape mort și să apară în formă de idee mentală mărunță și pragmatică. Așa, tigrul, treptat, s-a transformat într-un șoricel, ca un chip, ca o încarnare a sensului, se transformă într-un suflețel. În rezultat, a ajuns să fie o ființă în care nu există nici rațiune, nici duh.

Acest lucru reprezintă sursa principală a crizei spirituale în care ne aflăm noi și, mai ales, capitaliștii adevărați - americanii și nu numai ei. Când zic americani - nu mă refer obligatoriu la ei, ca națiune, ci mai degrabă la toate acele societăți umane în care, falnic și cu capul sus, defilează Cogito ergo sum, acolo unde defilează învingător afirmația și credința dogmatică a primatului duhului asupra trupului. Din acest motiv, în toate aceste locuri se petrece cu siguranță omorârea lentă a omului, lichidarea treptată a măreției omului și pierderea sensului existenței acestuia.

Asta se întâmplă în mod sigur, deoarece, cum bine știm, minciuna este copilul îndrăgit al morții. Acest adevăr este atât de global, încât să îl înțelegi dintr-o dată este foarte greu, poate chiar imposibil, deoarece se trezesc